

[Tom Behnke]

der bevirker, at ofrene for disse trusler eller regulær vold kan få beskikket en advokat.

Endelig indeholder forslaget et element om erstatning til ofre for vold begået i udlandet. Kun fordi der er lagt op til, at det skal være en meget begrænset persongruppe, kan vi støtte forslaget; ellers havde vi ikke kunnet gøre det. Der er nemlig en række regler – også internationale regler – der bevirker, at disse ofre som regel har mulighed for at få erstatning andetsteds fra; men da det er en meget begrænset persongruppe, kan vi altså også støtte det forslag.

Forslaget indeholder også nogle administrative tiltag, hvor ministeren lægger op til en hurtigere sagsbehandling fra pågribelsen til berrømmelsen af retsmødet. Jeg er helt enig i, at det er her, vi skal sætte ind, vi skal sørge for, at gerningsmanden så hurtigt som muligt bliver stillet for en dommer. Men så er spørgsmålet: Er ministeren og regeringen indstillet på at afsætte de nødvendige ressourcer? Er man indstillet på at give politiet de ressourcer, det vil kræve?

Jeg er også glad for at se, at ministeren lægger op til en straks-afsoning. I dag kan man nemt komme i den situation, at der først er 2 måneders ventetid, og derefter får man en tilsigelse til afsoning, men samtidig får man lige 3 måneder til at vænne sig til, at man skal sidde i fængsel. Det er helt urimeligt, at en voldsmand, der så groft har krænket én eller flere personer, skal have 3 måneder til at overveje, at nu skal han i fængsel for det, han har gjort. Ministeren har sat fristen ned til 10 dage; det er dog bedre end ingenting, men jeg må sige, at jeg helst havde set, at vi havde sat fristen endnu længere ned. Jeg kan ikke se, at en voldsmand har krav på at nå at indrette sig på, at han skal ind og afsones.

Så skal jeg komme ind på elementet om bedre hjælp til ofrene, som ministeren også vil gøre noget ved. Det er ikke nøjagtig konkretiseret, hvad der skal gøres, men jeg håber, at ministeren kommer med nogle gode tiltag, for det er jo netop her, Folketinget har svigtet i en årække. Vi har koncentreret os alt for meget om gerningsmændene og glemt ofrene.

Sluttelig er der også et forslag om en forsøgsordning med kursusvirksomhed på 8. klassetrin, hvor man gør børnene opmærksom på, at der altså er andre muligheder for at løse en

konflikt end ved at slå på tæven. Det er et fint forslag! Jeg håber, at det kommer til at virke.

Med hensyn til prøveløsladelse lægger ministeren op til, at der skal være skærpede regler for prøveløsladelse; men som forslaget er udformet, må jeg sige, at det er alt, alt for slapt. Ministeren lægger op til nogle stramminger, som allerede i dag burde være ret og regel, og ikke noget, hvor ministeren nødvendigvis skal indskærpe over for de implicerede myndigheder, hvordan de skal forholde sig.

Ministeren skriver i forslagets bemærkninger på side 11, at overtrædelse af fastsatte vilkår – altså vilkårene for prøveløsladelse – skal det som udgangspunkt medføre en alvorlig reaktion, eventuelt genindsættelse til afsoning af reststraffen. Hvad er det for en alvorlig reaktion, man lægger op til? Er det en løftet pegefinger og en bemærkning om, at det må du endelig ikke gøre igen? Er det en alvorlig reaktion? Jeg kan ikke se anden udvej, end at hvis de kriminelle, der har afsonet og kommer ud på prøveløsladelse, ikke kan finde ud af at overholde vilkårene, skal der skrives ind første gang, og så skal de ind og afsones reststraffen; alt andet vil være helt urimeligt. Og hvorfor foregår det i øvrigt ikke på den måde i dag? Reglerne er jo allerede sådan, men myndighederne, kriminalforsorgen, løser ikke deres opgave godt nok. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, hvorfor kriminalforsorgen ikke gør det.

Jeg må også erkende, at der er et element, som jeg ikke helt har forstået; men jeg håber, at ministeren kan forklare mig, hvordan det hænger sammen. Det er vedrørende straffen i gentagelsestilfælde, hvor ministeren skriver i paragrafferne, at straffen kan forhøjes med indtil det halve i gentagelsestilfælde; men i bemærkningerne tales der om en forhøjelse på indtil en tredjedel. Det skulle altså give en forhøjelse med indtil det halve plus omkring en tredjedel, men det står ikke i paragrafferne; det er kun i bemærkningerne, at denne tredjedelsregel er fremhævet. Jeg vil godt høre, hvorfor det ikke er skrevet i paragrafferne. Hvordan kan domstolene forholde sig til det, og hvordan kan det komme til at virke, når det ikke står her?

Lad mig til afslutning sige om ministerens forslag, at jeg mener, der er en række mangler ved det. Vi mangler en konsekvent indgriben